FAMILIA
PRIMUL «CLUB» SPORTIV AL VIITORULUI PERFORMER

Sportul, privit atit ca performanță, cit și ca activitate zilnică, individuală, pusă in slujba sănătății omului modern, presupune coborirea continuă a virstei de la care trebuie incepută practicarea lui. In aceste condiții, pe zi ce trece devine tot mai important rolul familiei in a forma la copil obișnuințe sportive, de a cultiva deprinderi cit mai variate de mișcare. Exagerind puțin (servind ideea pe care dorim s-o scoatem in evidență), familia poate și trebuie să constituie pentru copilul in creștere și formare un adevărat club sportiv, in care primește primele indrumări sportive, i se asigură un minimum de condiții materiale pentru practicarea sportului preferat (patine, schiuri, rachete, echipament, incălțăminte adecvată), ii sint oferite primele elemente ale unei conștiințe sportive in alcătuire, ii sint educate trăsături de caracter specifice și sportului (hărnicie, spiritul de fair-play, dorința de autodepășire, spiritul de echipă ș.a.). Nu e de mirare că, din familii in care mișcarea este agreată, sau in cele de sportivi, au ieșit performeri și mai buni: părinții, obișnuiți ai stadioanelor și sălilor sportive, iși indreaptă copiii spre activități asemănătoare, convinși din proprie experiență de folosul acestora pentru viață. Cultivind la urmași dorința de mișcare și atracția sportului, părinții devin ajutoare de nădejde ale profesorului de educație fizică din școli, instructorului din asociații sportive, antrenorului din cluburile de performanță.

Vom incerca astăzi să scriem despre citeva cazuri in care mediul familial favorabil a constituit, dacă nu prima condiție, cel puțin una dintre premisele principale pe care s-a putut grefa, mai tirziu, fie un destin de campion, fie o viață de iubitor și practicant zilnic al exercițiilor fizice.

PĂRINȚII AU DECIS: FLORIN ESTE COPILUL TENISULUI!

Pe șeful de coloană al tenismanilor noștri tineri il cunoașteți. Numele său este **Florin Segărceanu...**

De fapt, un nume foarte cunoscut in tenis. L-am asociat, ani de-a rindul, cu succesele unui club bucureștean, cu acelea ale unor jucătoare fruntașe. Cine n-a auzit de antrenorul Segărceanu? Acela este, insă, Aurel. Și nu e vorba de nici o coincidență, căci **Aurel Segărceanu** este tatăl lui Florin Segărceanu, tenismanul junior despre care vrem să scriem. Că un antrenor cu reputația acestuia (și puterea sa de muncă) iși pune in gind să-și indrume copilul pe aceeași cale pe care a netezit-o pentru alte tinere vlăstare, nu poate mira pe nimeni. La Dinamo, unde activează de aproape un sfert de veac, a avut totdeauna in jurul său o droaie de copii. Băieți și fete. Dar parcă mai multe fete. De aici, de pe terenurile din șos. Ștefan cel Mare, s-au ridicat campioanele noastre de azi, cum sint Virginia Ruzici, Mariana Simionescu, Florența Mihai. Au fost și campioni, culegind in serie titlurile in diferite probe și categorii de virstă. Toți și toate sint „copiii lui Segărceanu". Crescuți de el, in tenis.

Dar Aurel Segărceanu a avut și proprii săi copii. Mai intii unul adoptiv. Numele său și-l amintesc obișnuiții terenurilor roșii, il chema Mircea Breazu. A fost campion de juniori al țării, promitea să meargă și mai departe. Iată, insă, că drumurile vieții l-au despărțit de tenis și trofeele sale au rămas doar frumoase amintiri. A venit apoi Florin, născut in 1961. Nu după multă vreme, **Ioana Segărceanu** i-ar fi spus soțului ei: „Dacă Mircea n-a vrut să joace mai departe, cu Florin trebuie să reușim. Il facem campion !..." A fost, intr-un fel, predestinat pentru aceasta.

De fapt, pentru Florin Segărceanu tenisul n-a fost niciodată o „obligație". De mic se juca in zgura roșie, pe nesimțite a luat o lopățică in mină și a folosit-o drept rachetă. Apoi i-a picat in mină o rachetă adevărată. Dar taică-său l-a lăsat să aleagă. La club, la Dinamo, a făcut inot in bazinul din deal, apoi s-a dus la gheață cu patinele de hochei in picioare. Ba a jucat și baschet, obținind titlul republican școlar, cu echipa Liceului nr. 35. S-a intors, insă, de fiecare dată acolo de unde plecase, pe terenurile de tenis.

Nu este locul aici să facem o prezentare a succeselor tinărului campion. Majoritatea sint prea bine cunoscute. Să amintim doar că, la 15 ani, lua un set campionului ungar Szabolcs Barany in „internaționalele" noastre. La 17, intra in reprezentativa țării pentru „Cupa Davis", stabilind un adevărat record de precocitate in materie de tenis. Acum, in pragul celor 18 ani, este titular in trei loturi naționale, de juniori, de tineret, de seniori.

Dorința mamei și strădania tatălui par să fi ajuns acum la implinire. Florin Segărceanu este, definitiv, al tenisului...

Radu VOIA

NU ERA O SIMPLĂ COINCIDENȚĂ DE NUME...

La Balcaniada de scrimă de la Ankara, noiembrie 1977, o veritabilă revelație a fost floretista **Gabriela Betuker** (care abia implinise 14 ani!). Curind drumurile ne-au purtat spre Satu Mare, orașul natal al mezinei lotului nostru reprezentativ. La „Unio", uzină-fanion a municipiului, printre cei la care s-a referit directorul cind ne-a vorbit despre simbioza producție-sport, a fost și maistrul **Otto Betuker** de la secția 5 transporturi, fruntaș in producție și animator al activității sportive. Iar de la C.J.E.F.S. Satu Mare am aflat că Otto Betuker este un inimos activist sportiv obștesc, in calitatea sa de președinte al secției de scrimă de la Clubul sportiv Satu Mare, pepinieră de tradiție a tinerelor talente din scrima românească. Atunci ne-am convins că nu era doar o coincidență de nume, Otto Betuker fiind tatăl tinerei speranțe Gabriela Betuker. Așa se și explică de ce Gabriela a pășit de copilă in sala de scrimă, cu curaj și bucurie, sportul nefiind pentru ea o necunoscută, ci o prezență dorită in familie.

Pașii ei spre școală s-au impletit curind cu cei spre sala de antrenament, vegheați cu atenție de părinți. Iar eforturile Gabrielei pentru insușirea tainelor acestui sport, pentru afirmarea ei in scrima românească și pentru a fi considerată speranță olimpică, se bucură de ințelegerea deplină, de stimulentul moral oferit de tatăl ei, iubitor și susținător prin fapte al sportului din Satu Mare.

Gabriela Betuker, elevă in clasa a X-a a liceului de filologie-istorie, eleva antrenorului Ștefan Haukler și colegă de echipă la C.S. Satu Mare cu maestra emerită a sportului Suzana Ardeleanu, are in mediul familiei sale un real suport pentru a cuteza să pășească cit mai curind pe treptele marii performanțe.

Paul SLĂVESCU

LECȚIA DIN VÎRFUL MUNTELUI

Fetița n-avea mai mult de 8 ani. Era mindră de echipamentul cel nou de schi. Il primise cadou de ziua ei, de la părinți.

Frățiorul ei era mai mic. Avea cel mult 6 ani. Purta și el echipament, dar nu de calitatea celui al surorii sale. Iar schiurile nu-i lunecau atit de rapid ca ale fetiței. Era normal, fiindcă, in materie de schi, era mai neindeminatic. Și totuși... coborirea trebuia făcută. De sus, de la capătul telecabinei, din Postăvarul, pină jos, in Poiana Brașov. Cale de vreo doi kilometri, pe pante abrupte și grele, pe unde uneori se organizează chiar concursuri de schi.

Coborirea trebuia făcută. In doi. Frate și soră. Ea inainte, frinind in plug, cu cite o „cristianie" pentru oprire. El pe urmă, mai mult pe jos, decit pe schiuri. Se ridica, mai aluneca 20—30 de metri, după care urma, inevitabil, căderea. Cind, in fine, ajungea lingă sora lui, insulă salvatoare in oceanul alb al zăpezii, ea pleca mai departe. Și, cădere după cădere, au dispărut după primul cot al pirtiei, pierzindu-se in vale.

Atunci, de după cabina telecabinei, au apărut părinții. Ingrijorați, evident. Soția mai mult decit soțul. El incerca s-o liniștească: **„Nu se va intimpla nimic. Crede-mă. Și, gindește-te, dacă ei vor ajunge singuri pină jos, iți dai seama ce copii buni avem?"** Și au plecat amindoi pe urmele celor mici, pe sub marginea pădurii, avind, insă, grijă ca să nu fie observați de cei doi copii...

Duminica următoare, am avut din nou șansa să-i intilnesc pe cei patru — familia maistrului Teodor Andrieș, din Brașov — care-și petreceau concediul și, respectiv, vacanța in Poiană. De data asta, nu copiii au plecat primii. Părinții s-au avintat mai intii in vale. Schiau mai bine, mai in viteză. Cei mici au apucat doar să audă: **„Ne intilnim jos, la plecarea cu telecabina, Peste un sfert de oră! Clar?"** Și, in citeva secunde, părinții au dispărut in cotul pirtiei. Au plecat apoi și copiii. Băiețelul n-a mai căzut niciodată. Iar fetița făcea mari eforturi ca să nu fie intrecută de schiurile cele noi — mult mai rapide și mai frumoase — ale frățiorului ei.

Ioan PANAIT

„SELECȚIA PORNEȘTE ÎNCĂ DE ACASĂ..."

Zăpada avea cel puțin 15 centimetri. Fără importanță, insă, pentru puștii de 10—11 ani care, pe un teren de fotbal de la „23 August" din Capitală, fugăreau — transpirați, respirind ca niște cai in buestru — două mingi de fotbal. Două, fiindcă terenul fusese impărțit, pe fiecare jumătate evoluind cite două echipe a 11 jucători. Văzindu-i cit de bine jucau, „inotind" prin zăpadă, gindul te ducea, fără să vrei, la copiii Braziliei, care joacă fotbal pe nisipul plajelor.

„Firesc, ni s-a explicat, sint buni fiindcă-s elevi la Școala generală nr. 70, unitate cu multe echipe de fotbal". Driblau splendid, trăgeau puternic la poartă, deposedau curent prin alunecare! In liniște, fără gălăgie. Se mai nășteau unele probleme la henturile comise in spațiul de pedeapsă. Veneau cite 3 la cei doi profesori-antrenori, intrebindu-i plini de speranță: **„Cine bate 11 m?", „Costel".** Și reveneau cuminți in teren.

Stăm de vorbă cu cei doi antrenori — **Constantin Panciu** și **Cornel Jurcă**. „Impresionează disciplina", remarcăm. „Normal, ne spune prof. C. Panciu, **fiindcă punem mare preț pe ea. Știți cum se spune: ajunge o măciucă la un car de oale. Eu spun că ajung 2—3 nedisciplinați ca să ne dea peste cap o clasă intreagă. Dealtfel, și aceasta este o problemă de selecție", „Cum adică?". „Simplu. Alegem copii care joacă bine fotbal, dar cu familii pe care noi, antrenorii, ne putem baza. Aș spune chiar că selecția incepe de la familie. Ne interesează foarte mult să lucrăm cu copii din familii care se ocupă serios de ei, de educarea lor. Numai cind ne convingem de aceasta ii luăm. Avem doar de colaborat in permanență cu părinții, atit in ceea ce privește sportul, cit și educația. In materie de școală, de odihnă, de regim de viață și, evident, chiar de alimentație... Vitaminizarea, de pildă, ce se recomandă unui sportiv in creștere..."**

Deci, la „generală 70" selecția pornește incă de acasă. O idee interesantă a unui profesor de specialitate, care trudește de 10 ani la formarea fotbaliștilor.

Modesto FERRARINI

„CUM MERGE TREABA, FECIORI?" „BINE, TATĂ!"

Feciorii maistrului **Mihalache Grădișteanu** și-au dat intilnire, deunăzi, acasă la părinți, așa cum o fac nu rareori, impreună cu soțiile, cu copiii. Trei feciori, ca trei brazi tineri: **Florică** — maistru turnător la Șantierele navale din Oltenița, **Gheorghiță** — electrician de intreținere la Relonul Săvinești și **Petre** — la I.C.L. București. Soții Grădișteanu se bucură să-i vadă, iar bătrinul din capul mesei, cu voce domoală, ii intreabă de fiecare dată: **„Ei, ia spuneți! Cum merge treaba, feciorii tatii?"** Iar tinerii răspund mai intii: **„Bine, tată!"** Apoi ii povestesc pe indelete despre munca lor. Și tatăl ii intreabă iar, cu aceeași voce domoală: **„Dar cu sportul cum e, băieți? Să-mi spuneți amănunțit..."**

Incepe Florică, cu echipa de fotbal a Ș.N.O.-ului, in care el, băiatul lui Grădișteanu, se străduie să respecte cuvintele pe care tatăl său le repetă mereu: „Să nu mă faci de rușine, Florică! Să muncești așa cum se cere, să nu-ți roșească obrazul in fața publicului". Apoi vorbește Gheorghiță, despre baschetbaliștii Relonului, colegii săi de echipă. Și-i vine rindul lui Petre, cu echipa sa de handbal. Iar maistrul le cere alte și alte amănunte: cite antrenamente fac pe săptămină, de ce au pierdut cu cutare echipă, dacă au călcat vreodată regulile, dacă i-au fluierat spectatorii...

Cum au ajuns cei trei feciori la sport?

— Mai intii am auzit de Florică al meu, că joacă fotbal in echipa școlii — ne spunea maistrul Grădișteanu. **Zic: ia să văd eu ce face acolo? Pierde vremea? Și... mi-a plăcut! Juca bine băiatul și am chibzuit că-i de folos sportul ăsta. De asta l-am indemnat și pe Petrică, și pe Gheorghiță la această treabă. Și au crescut disciplinați și harnici: au făcut liceul, au meserii bune, joacă bine. Petre e și student la I.E.F.S. la „fără frecvență". Acum — să nu rideți de mine — in timpul liber fac și eu sport. Impreună cu Carmenuța, nepoțica, fetița lui Petrică. Facem gimnastică..."**

Așadar, o familie care adaugă la preocupările zilnice, de muncă și de viață, dragostea pentru sport și — nu de puține ori — satisfacțiile acestei activități. Am ințeles acest lucru din privirile maistrului Grădișteanu, din vorba sa domoală. Din acel: „Cum merge treaba, feciori?" Și din răspunsul: „Bine, tată!"

Viorel TONCEANU

„ANTRENORII SECUNZI"...

Nu este lucru ușor să porți grija a peste 1 200 de copii (mai ales cind cei „virstnici" nu depășesc 12 ani, iar „prislea" are, de obicei, cel mult 8 anișori), care trebuie supravegheați din clipa urcării in tren și pină la inapoierea acasă, precum și in răstimpul unei săptămini cind intră in iureșul pasionantelor intreceri ale Festivalului național pionieresc de minibaschet. Sigur, profesorii-antrenori, insoțitori și indrumători ai echipelor, sint cu „ochii-n patru". Dar, pot doar doi ochi să cuprindă neastimpărul firesc al celor 20—25 de zburdalnici? Bineințeles — nu; și, ca atare, trebuie sprijiniți. Și, de cine altcineva decit de unii din părinții minibaschetbaliștilor?

„Fără ajutorul direct dat de părinții elevilor, festivalurile de minibaschet nu ar fi avut amploarea și succesul de care se bucură", ne declara prof. **Stelian Gheorghiu**, promotorul minibaschetului din România, la incheierea Festivalului desfășurat in vara anului trecut, la Constanța. **„Insoțindu-ne, ingrijindu-se de unele probleme gospodărești, preocupindu-se ca toți copiii să urmeze programul stabilit, urmărindu-i la fiecare pas"**, spunea, in continuare, prof. Gheorghiu, **„părinții devin cele mai sigure ajutoare ale profesorilor-antrenori, ei transformindu-se, de fapt, in** „antrenori-secunzi", deosebit de prețioși in activitatea noastră". Și, tot cu acel prilej, inginerul siderurgist **Gavrilă Teodoraș** din Reșița, tatăl minibaschetbalistului **Horia Teodoraș**, ne mărturisea: **„Insoțesc echipa nu doar pentru că din ea face parte și fiul meu, ci pentru că iubesc sportul și doresc să-l sprijin. Iată de ce in fiecare an imi planific o parte din concediu in perioada Festivalurilor fiind in felul acesta colegul și prietenul profesorului, colaborator in activitatea de educare a elevilor-minibaschetbaliști"**

Dumitru STĂNCULESCU